

Arrest

nr. 119 313 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2013 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 november 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdane.

1.2. Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 22 augustus 2013 in kennis werd gesteld.

De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/11/2012 werd ingediend door:

Naam: E.K

Voorna(a)m(en): S

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980, Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd: voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorgegaan aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Betrokkene legt rekeningen betreffende telefoongesprekken voor van de periode december 2011- juli 2012. Aan de hand van deze telefoonlijst is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Immers, er kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

-Betrokkene legt zijn regularisatieaanvraag voor met vermelding van de relatie, dd. oktober 2012. Betrokkenen hebben niet aangetoond of ze elkaar 2 jaar kennen of 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond.

-Tenslotte legt betrokkene een contract met INWI voor: Hierop is echter enkel de naam van betrokkene terug te vinden is, waardoor hét geen bewijs vormt van de stabiele en duurzame relatie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002- betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. De Belg legt immers rekeninguittreksels voor, waaruit blijkt dat de maandelijkse inkomsten ongeveer € 800 euro bedragen. Immers, gezien de armoederisicogrens in België reeds 1000 euro per maand bedraagt is het inkomen van de Belgische onderdaan voor zichzelf reeds ontoereikend. Gezien betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven is er een reëel risico dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Daarenboven is het maandelijks gemiddeld inkomen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de gestelde voorwaarden en het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk té verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2e legaal verblijf in België verstreken."

2. Rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 17 oktober 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

"Het middel wordt als volgt toegelicht:

8.1.1. *Inleiding: schending motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel*

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De RVV gaat in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

8.2.2. *weigering omwille van gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten*

DVZ stelt dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter VW.

DVZ verwijst naar de inkomsten van de partner van verzoeker, en stelt dat deze ontoereikend zijn.

8.2.3. *Definities in de Vreemdelingenwet: artikel 40ter en 42*

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

Voor eensluidend verklaard afschrift

"Voor wat betreft de in artikel 40bis §, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"

Artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

8.2.3. *Analyse van het dossier*

8.2.3.1 *Schending artikel 40ter en 42§1 VW. juncto machtsoverschrijding. schending zorgvuldigheidsbeginsel. schending motivering,*

Verzoeker legde de inkomsten voor van zijn Belgische partner.

In weerwil van artikel 42, lid twee, laatste zin van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ nagelaten "zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Nadat verzoeker zijn bijlage 19ter overhandigd kreeg, heeft hij zich opnieuw aangeboden op het gemeentebestuur om stukken voor te leggen: op 28/02/2013.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker erop gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde onvoldoende konden zijn.

Verzoeker hoorde niets van DVZ, kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er dan ook terecht van uitgaan dat zijn dossier volledig was.

DVZ heeft naar verzoeker noch de minste stap ondernomen om bijkomende stukken op te vragen, indien zij van oordeel was dat de binnengebrachte documenten niet volstonden om de inkomsten van de gezinshereniger en familie te evalueren.

Voor eensluidend verklaard afschrift

DVZ schendt zodoende niet alleen de bepalingen van artikel 42ter Vreemdelingenwet maar ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8.2.3.2 Vereiste van een behoeftenanalyse - algemeen

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat indien niet is voldaan aan de in art. 40ter, 2de lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de toereikende bestaansmiddelen, de DVZ een behoeftenanalyse diende uit te voeren.

Aan de oorsprong van deze behoeftenanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet ligt artikel 7§1, c) van de Richtlijn 2003/86/EG1 bepaalt dat bij het indienen van het verzoek tot gezinshereniging kan verzocht worden dat de gezinshereniger beschikt over 4stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Verzoeker, partner van een Belgische onderdane, kan dienstig verwijzen naar de de Richtlijn 2003/86/EG, dewelke betrekking heeft op gezinshereniging met derde landen.

De voorbereidende werken van de wet van 08.06.2011 (die artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet wijzigden) stellen immers : "Voortaan zullen voor hen (Belgen) zelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt" (DOC 53-0443/014 (p.23)).

Zich baserend op het 'Chakroun'-arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 wijst de Raad van State3 erop dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien van een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

Het dictum van het Hof bepaalt het volgende: 'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijk kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid'.

Voor eensluidend verklaard afschrift

De raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld worden. Dit laatste principe is namelijk vastgelegd in artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG. Dit artikel bepaalt namelijk: 'I.g.v. afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een

verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniging of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Ook het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald referentiebedrag vastgesteld worden

->120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.

- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn

8.2.3.3 Ontbreken van een behoeftenanalyse - schending formele motivering

DVZ weigert de aanvraag tot gezinshereniging omdat de inkomsten van de Belgische familieleden, niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker argumenteerde eerder dat DVZ echter op geen enkel ogenblik bijkomende stukken heeft opgevraagd.

DVZ heeft nagelaten bijkomende documenten op te vragen én heeft nagelaten een behoeftanalyse te maken.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dezelfde zin : RVV, 78.310, 29 maart 2012).

Voor eensluidend verklaard afschrift

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd (RVV, 78.310, 29 maart 2012

- Zo legde verzoeker bewijzen voor van de lage maandelijkse (huur)kosten die hij en zijn partner maandelijks dienen te betalen.

- Zo kan verzoeker zelf tewerk gesteld worden op de Belgische arbeidsmarkt van zodra hij in het bezit is van zijn F-kaart.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of DVZ met deze elementen rekening heeft willen houden.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ een belangenafweging heeft gemaakt.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ is nagegaan welk inkomsten vereist zijn in het individuele dossier van verzoeker en zijn partner, waar er sprake is van uitzonderlijk lage kosten.

Verzoeker kan niet afleiden uit de bestreden beslissing of met de voorgelegde lage kosten werd rekening gehouden.

Verzoeker is in de onmogelijkheid zijn beroepsmogelijkheden op correcte wijze in te schatten

In zoverre met voormelde elementen geen rekening wordt gehouden in de eerste bestreden beslissing schendt DVZ artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.4. Verzoeker verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing die betrekking op het onvoldoende aantonen door de Belgische partner van verzoeker van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten een behoeftenanalyse te maken overeenkomstig artikel 42, § 1, en dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd.

3.5. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is gesteund op twee onderscheiden motieven waarop de aanvraag vermeld in punt 1.2. wordt afgewezen.

Een eerste motief luidt:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980, Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd: voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorgegaard aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Betrokkene legt rekeningen betreffende telefoongesprekken voor van de periode december 2011- juli 2012. Aan de hand van deze telefoonlijst is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Immers, er kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

-Betrokkene legt zijn regularisatieaanvraag voor met vermelding van de relatie, dd. oktober 2012. Betrokkenen hebben niet aangetoond of ze elkaar 2 jaar kennen of 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond.

-Tenslotte legt betrokkene een contract met INWI voor: Hierop is echter enkel de naam van betrokkene terug te vinden is, waardoor hét geen bewijs vormt van de stabiele en duurzame relatie.”

Een tweede motief luidt:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002- betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. De Belg legt immers rekeninguittreksels voor, waaruit blijkt dat de maandelijkse inkomsten ongeveer € 800 euro bedragen. Immers, gezien de armoederisicogrens in België reeds 1000 euro per maand bedraagt is het inkomen van de Belgische onderdaan voor zichzelf reeds ontoereikend. Gezien betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven is er een reëel risico dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Daarenboven is het maandelijks gemiddeld inkomen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

3.6. Verzoeker betwist enkel het motief dat betrekking heeft op het onvoldoende aantonen door zijn Belgische partner van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker het motief dat betrekking heeft op het onvoldoende aantonen van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner betwist of weerlegt. Verzoeker toont niet aan dat het tweede motief een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vaststelling dat verzoek niet op afdoende wijze aantoont een duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing een duurzame en stabiele relatie niet op afdoende wijze werd aangetoond, en dit door verzoeker ook niet wordt betwist, is er bijgevolg niet voldaan aan de gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Het betoog tijdens de terechtzitting dat verzoeker en zijn Belgische partner nu één jaar samen zijn en dus nu wel een duurzame en stabiele relatie hebben, kan niet worden weerhouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad wijst er op dat het verzoeker, in zoverre hij meent wel te voldoen aan te voorwaarden van artikelen 40*ter* van de vreemdelingenwet, vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Verzoekers kritiek dat werd nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de vaststelling dat verzoeker niet op afdoende wijze het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner aantoont, krachtens artikelen 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, een voldoende schragend motief is om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker te weigeren.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES